

KERSTFEEST DER HEIDENEN

TEGENOVER de kerk staat het café. De kerk is oud, heel oud en niemand weet hoe oud.

Maar in de muren kan men de vormen zien van ronde boogvensters, die eens dichtgemetseld zijn, terwijl men zoo maar hier en daar een groot raam heeft gemaakt met glas-inlood. De stompe toren helt over naar de kerk als een oud somber wezen dat leunen wil omdat het geen kracht meer heeft. Hoog in de verweerde steenen is een wijzerplaat aangebracht, die 's avonds door een elektrische lamp wordt verlicht. Dat is wel nieuw, maar toch kan men aan alles zien dat de kerk oud is, eeuwenoud.

Het café moet vroeger een boerderij zijn geweest. De groote schuur is tot garage verheven, maar het woonhuis is heeltemal veranderd tot een luxe café, net als in de stad. In sierlijke krulletters staat op 't glas boven de deur: „Café Morgenrood”. Op een der ramen staat in eenvoudige drukletters: „luxe auto's te huur”, terwijl op een ander in speelsch door elkaar gestrengelde letters, als symbool van dansende menschenparen, geschilderd staat: „Moderne Dancing.”

Morgenrood en de kerk waren vroeger concurrenten, maar dat is heel lang geleden, toen er nog menschen waren die het geduld en den tijd hadden anderhalf uur lang te zitten luisteren naar wonderse verhalen uit het oude boek, die toch niet meer gebeuren.

Nu zijn Morgenrood en de kerk geen vijanden meer en in den zomer zijn het zelfs vrienden. Dan komen er toeristen om het orgel te bezichtigen en den prachtigen preekstoel met uitgesneden figuren. Dat moet erg mooi zijn en de dorpsbewoners zijn trotsch op hun bezienswaardigheid. Als de menschen de kerk hebben bekeken gaan ze dikwijls naar Morgenrood om limonade of thee. Zoo gaat het beiden goed en zoo heeft de toren een uurwerk gekregen en later de elektrische verlichting en Morgenrood heeft twee luxe auto's gekregen en later de moderne dancing.

't Is Winter en 't is nacht.

Een helder maanlichte nacht, waarin hier en ginds op de huisjes ver in 't rond het bleeke maanlicht tintelt en schittert alsof een stroom van zilverige golfjes licht naar beneden kabbelt.

Een zachte vorst heeft den blauwen hemel wijd, heel wijd uitgesponnen, zoodat de lucht ijler is en ruimer. En als je nu buiten loopt, komt een blijde huivering in je longen en je krijgt een neiging om met heldere stem luide te galmen door de stilte, heel ver, tot aan het uiterste van den teeren, blauwen koepel...

't Is Kerstnacht.

In Morgenrood is de stilte eindelijk weer-gekeerd.

Om twaalf uur moest gesloten worden. Er is veel volk geweest. 't Was een feestavond en voor die gelegenheid was een orkest gehoord uit de stad en werd er gedanst onder leiding van een kundig balletmeester.

Bij een auto staan een paar menschen druk te redeneeren.

„Kom, Frits, ga nou in den wagen, jongen, dan brengen we je naar huis, hè, dat is toch het beste... We moeten op huis aan, jongen.”

Ineengedoken op de treeplank zit Frits,

hangt zwaar tegen de gesloten deur en neuriet zacht:

„Dat komt maar eenmaal... maar eenmaal...” en dan peinzend over zijn verleden filosofeert hij op weeken, neuzelenden toon:

„Ik heb ze gehad en ik weet nou... ja, dat ik maar vijf kan hebben... ja... jullie bent flauwe kerels... ja... jullie hebt me in den steek gelaten... hoe laat is het, Piet?”

„Half vier, Frits, we moeten op huis aan, jongen.”

Zacht duwen een paar hem van de treeplank, maar Frits krijgt plots courage, voelt de leugen, schommelt overeind en waggelt een paar pas naar voren. Zijn wankelend hoofd achterover hangend, kijkt hij en tuurt naar de verlichte wijzerplaat. Zijn courage groeit en al brandt het in zijn kop, al doezelt de toren weg en glimt het uurwerk vaag, al holt de auto weg naar een duizelende diepte, hij weet nog uit te brengen: „Ha, jullie hebt me in den steek gelaten, de toren laat me nooit in den steek; 't is vroeg, 't is vroeg, ja, ik heb zes gehad, ja, waar is mijn fiets?”

Dan is zijn kracht uitgeput en een paar sterke handen trekken hem loom neerhangend in de auto. Met een smak valt hij in 't kussen. De deuren kleppen dicht. De starter snort, de motor slaat aan, diep drukt een schoen het gaspedaal in en voort schuift de Ford, het nieuwe, mooie Fordje.

Luide gonst ineens een zware klokslag door de lucht, golft dreunend door den ijlen winter-nacht en trilt langzaam uit in de lichte, wijde verte...

't Is als de stem van een vrome uit oude dagen, die zijn sonore vervloeking bromt over dit Kerstfeest, waar wel dansrumoer is, maar geen engelenlied, dat wel feest is, maar... zonder Christus.

MAX VAN VREDEWOLD.

Niet van deze aarde

Neen, niet van de aarde
Wacht ik mijn rust,
Maar van de zonnige
Hemelsche kust.

Niet in mijn leden
Woont 't goede, o neen!
Vernieuwing en reinheid
Schenkt Jezus alleen.

Niet van deze aarde
Is mijn geluk,
Kracht onder nooden,
Blijdschap in druk.

Hier de verdrukking,
Worst'ling en kruis,
En de verrukking
Eenmaal te huis.

Leer mij U volgen,
Heeler der smart,
Leidsman mijns levens,
Trooster van 't hart!

J. M. ENGEL.

EEN JAPON

GEMAAKT VAN EEN
GEDRAGEN MANTEL

Gedragen mantels, die reeds jaren in een verschoolen hoekje hing, worden in deze dagen weer te voorschijn gehaald, nauwkeurig bekeken en gemeten, om te zien of er nog niet dit of dat kleedingstuk van gemaakt kan worden. 't Is vaak een moeilijk probleem, dat wij hier willen trachten op te lossen. Te meer, omdat we verwachten, dat vele lezeressen er mede gebaat zullen zijn.

De gedragen mantel, dien wij behandelen, heeft een breed ruggand; dit is in ons geval een groot voordeel. De meeste mantels hebben smalle rugganden; dan is er, heelaas, meestal te weinig stof voor een japon.

Onze mantel, nog al groot van maat, is voor de bedoelde verandering zeer geschikt. Jammer evenwel, dat de mantel niet langer is, want dan zou de japon iets langer kunnen worden.

We geven een uitgewerkte teekening op deze en de volgende pagina:

Fig. 1 en 2 zijn voor- en achterbaan van den rok;

Fig. 3 en 4 zijn 't heupstuk voor voor- en achterbaan; op fig. 3 is tevens de lijn voor de bias langs den zak aangegeven;

fig. 5 en 6 zijn samen het voorpand;

fig. 7 is het ruggand; de smalle strook is hierop geteekend;

fig. 8 is de mouw;

fig. 9 de kraag.

Let wel, wie deze japon van een mantel maakt, doet verstandig deze mouw niet na te teekenen. Beter is 't, om de mantelmouw te passen, en langs den buitenaad in te spelden.

Op de teekening van de mantelpanden vinden we de deelen voor de japon terug. Wie het smalle voor- en achterpand hieruit niet meer knippen kan, zal hiervoor misschien de reep stof, die tegen den voorkant van den mantel gezet was, kunnen gebruiken.

De kraag en de biezen langs de zakken maken we van garneering.

Op zwart laken zal zijde met een zwarten ondergrond en eenige gekleurde streepjes b.v. rood, beige of geel, wel fleurig staan. Eigen smaak zal hier moeten beslissen. Benodigde garneering: 1/2 m van 80 cm breedte.

Wij namen voor onze uitwerking deze maten: halve bovenw. 52 cm; halve taillew. 50 cm; halve heupw. 57 cm; geheele lengte, van voren gemeten, 0.45—1.20 m; dezelfde maat, van achteren gemeten, 0.42—1.17 m; mouwl. 60 cm.

Als steeds moeten naden en zoomen aangeknippt worden.

Patronen à f 1 fr. p. p. S.v.p. gewenschte maten opgeven en nummer V 347 vermelden.

Broek op Langendijk 424. Postr. 166589.

GEZ. BALDER